

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2014. január 12.
(vasárnap)**

Horváth Géza

KIÁLTÓ SZÓ

Lekció: Ézsaiás 40,1-10

Alapige: János 1,19-23

Ez János bizonyágtétele. Amikor a zsidók papokat és lévitákat küldtek hozzá Jeruzsálemből, hogy megkérdezzék tőle: „Ki vagy te?” Akkor vallott, és nem tagadott. Ezt vallotta: „Én nem a Krisztus vagyok.” Erre megkérdezték tőle: „Hát akkor? Illés vagy te?” De kijelentette: „Nem az vagyok.” – „A próféta vagy te?” Így válaszolt: „Nem.” Ezt mondták tehát: „Ki vagy?” – hogy választ adhassunk megbízóinknak: mit mondasz magadról?” Erre ő így felelt: „Én kiáltó szó vagyok a pusztában: készítetek egyenes utat az Úrnak, ahogyan Ézsaiás próféta megmondta.”

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, dicsőítünk, hogy egybegyűjtötted a te népedet. Áldunk azért, hogy hívásodat hallhattuk. Köszönjük, hogy senki és semmi nem tudott lebeszélni bennünket arról, hogy itt legyünk. Te tudod, hogy kik vagyunk és miért jöttünk.

Köszönjük, hogy jobban ismersz bennünket, mint mi saját magunkat. Köszönjük, hogy ismered azt az állapotot, amiben vagyunk, és azt a helyzetet, amiben éppen most az életünk van. Köszönjük, hogy segíteni is akarsz nekünk, és legfőképpen segíteni akarsz rajtunk.

Köszönjük, hogy igéd és Szentlelked által végzed a szívben munkádat. Szeretnénk kérni: cselekedd azt, amit a folyóparton valamikor Filippiben, ahol egy asszony nagyon nagy odaszánással és kitartással hallgatta és figyelt az igére, s közben a Lélek megnyitotta a szívét, hogy igazat adjon az igének, megalázza magát előtte. És az az ige, amit ott hallott, az indítsa őt cselekedetekre, hogy fogadja be a gyülekezetet otthonába és szívébe, az egek nagy Királyát, a dicsó Királyt, Jézus Krisztust.

Köszönjük, Urunk, hogy bűneink ellenére is magad elé engedsz bennünket. Valóban úgy van, hogy énekeljük is: Istenem, én nagy bűnös ember szent szí-

ned elé járulok. Engedd meglátnunk azt ma is, hogy nem természetes ez. Ma is mondhatnád: maradjunk kinn. Ma is mondhatnád: némelyekkel beszélsz, ők feljöhetnek. Köszönjük, hogy Jézus Krisztusért, a mi Urunkért, golgotai keresztjéért, az Ő szeretetéért irgalmasan bánsz velünk.

Kérünk, Urunk, hogy most, amikor előtted vagyunk, add azt, amire szükségünk van. Kérünk, szólj hozzánk, és ami még fontosabb: beszélj velünk. Kérünk, vigasztald azokat, akik a héten szeretteik ravatala mellett álltak meg. Köszönjük, hogy ígéd adtál a temetésekre. Kérünk, emeld fel a gyászolók szívét is, hogy feljebb lássanak a bűn gyászos éjinél. Engedd, hogy lássák a te életedet, Úr Jézus Krisztus, aki feltámadtál, élsz, uralkodsz örökkön-örökké, és feltámadásod a mi dicsőséges feltámadásunknak is záloga.

Eléd hozzuk szívünket és életünket, és együtt kérjük a gyülekezet közösségében: könyörülj rajtunk, Istenünk.

Ámen.

Igehirdetés

Ma a gyermekórákon is Keresztelő János történetén keresztül szól az evangélium üzenete. Bizonyára többen emlékeztek még újévi ígénkre, amely a Lukács evangéliumából úgy szólt: „Mit cselekedjünk tehát?” Kimennek Keresztelő Jánoshoz, aki a Jordánban keresztel a bűnök bocsánatára, és hirdeti, hogy aki jön, az nagyobb nála, akinek ő a saruja szíját sem méltó megoldani. Jön majd Jézus Krisztus, aki Szentlélekkel és tűzzel fog keresztelni. Ő csak előhírnök.

Így olvassuk: kiment a sokaság Őhöz, aztán kimentek a vámszedők és kimentek katonák is. Legalábbis róluk tudjuk, hogy kérdeztek is Keresztelő Jánostól. Mert Isten igéjének hallása arra indította őket, hogy akkor kérdezzenek, mit kell tenniük. Elhangzott Istennek az akarata, igéje, szava, kijelentése, és őbennük ez kérdéssé formálódott: akkor mit kell tenniük. Kérdezték ezt alázatosan, kérdezték ezt minden bizonnyal hódolattal és imádattal, kifejezve a maguk tanácstalanságát, és önmagukat megtagadva, hiszen jól tudták, hogy mit kell cselekedni, főképpen a katonák, a vámszedők. Most mégis elbizonytalanodnak, és azt mondják: mindegy, hogyan gondoltuk eddig, de mit cselekedjünk ezután?

Ez az ige azért volt nekem fontos és döntő, mert Keresztelő Jánoshoz nemcsak olyan emberek járultak, akik azt kérdezték, mit cselekedjünk tehát? Voltak, akik ezt kérdezték, de a mai ígénk azt mondja: voltak, akik mást kérdeztek. Jeruzsálemből ugyanis kiküldenek papokat és lévitákat Keresztelő Jánoshoz információgyűjtés végett. Kiküldenek egy bizottságot, és kéri a jelentést, hogy majd számoljanak be: ki ez az ember?

Kimennek a papok, a léviták, János elé állnak — nem azzal, hogy mit cselekedjünk tehát, hanem azzal a kérdéssel: ki vagy te? Aztán kérdezgetnek, mert János megvallja, hogy nem ő a Messiás. A legfontosabb dolog és legfontosabb kérdésre: nem ő a Messiás. Hát akkor ki vagy te? Illés? Te vagy a próféta? — Keresztelő János mindig azt mondja: nem, nem én vagyok. És megint kérdezik: nem mehetünk vissza, hogy nem tudtunk meg semmit. Hogy menjünk vissza dolgavégezetlen? És akkor Keresztelő János ezt mondja: kiáltó szó vagyok.

Nézzük meg ezt a két szót ma. Keresztelő János kiáltó szó volt. Így vallott magáról. Nem akart más lenni, nem akart több és kevesebb se lenni, csak kiáltó szó.

Amikor előző gyülekezetemben elindult a gyülekezeti újság, kérdés volt: mi legyen a címe? Akkor azt mondtam: legyen a címe: Kiáltó szó. És azóta is ez a címe a gyülekezeti újságnak.

Keresztelő János sem akart más lenni. Hozzá mennek az emberek, és azt kérdezik: ki vagy te? Érdekes, hogy nem azt kérdezik: milyen üzenetet hoztál? Nem azt kérdezik: milyen ígét hoztál? Nem azt kérdezik: mi Isten véleménye, gondolata velünk kapcsolatban, hanem azt: ki vagy te? Keresztelő Jánosnak csak a személye lesz a fontos, és nem az üzenete, ami rábízott, és amit képviselt a Jordán partján az emberek előtt.

Személyéről keveset ír a Szentírás. Keresztelő János teveszőr ruhát viselt, és erdei mézet és sáskát evett. Szánhidrát és fehérje biztosítva. Nem divatbemutatóra készült János és nem ingyenc volt. Egyszerű ruhában járt, és azt ette, amit talált az útján, amit nem kellett sokáig főznie, hanem amit kapott, mert neki fontosabb dolga volt és rá nagyobb feladat és üzenet bízott. Azt mondja: ő kiáltó szó.

János, azt mondja róla az ige: Istentől küldött ember volt, amikor a Jordán partján megjelent. Ő nem magától ment a Jordán mellé, hogy most kezdjünk keresztelni, hanem Istentől küldött ember volt. Miért olyan döntő ez? Azt olvassuk: Keresztelő János színre lépett, megindult a szolgálata, azért olyan döntő és fontos, mert előtte évszázadokig nincs prófétai kijelentés. Így is lehetne mondani: hallgat az Isten.

Sámuel könyvét olvassuk a napokban: abban az időben ritkán volt az Úrnak kijelentése. Nem volt nyilvánvaló látomás. Volt, csak ritkán. A Bibliának legsötétebb lapjai, és ha lehet így mondani: az üdvtörténet legnehezebb időszakai mindig azok voltak, amikor Istennek ritkán, vagy abszolút nem volt kijelentése, amikor Isten hallgatott.

Amikor Keresztelő János „berobban”, feltűnik, megint van kijelentés, megint van élő ige, megint van prófétai szó, akkor kimennek az emberek, a papok és a lévíták, és azt kérdezik: ki vagy te? Majdnem azt mondják: mutasd a papírjaidat, van neked képesítésed ehhez? Mi címen, mi jogon beszélsz itt? Valakik pedig azt mondták: mindegy, ki vagy, hogy nézel ki, mit eszel, hogyan ruházkodsz — mit akar Isten rajtad keresztül mondani? Ez az Isten tisztelete. Teljesen mindegy, hogy ki mondja, mi van rajta.

Egy gyülekezetben szolgáltam egyszer. Hideg tél volt az evangelizáció alkalmával, a vázában a víz is megfagyott. Én is elkaptam egy betegséget, aminek a mai napig is van egy kis hatása, mert hideg helyen nem tudok prédikálni, illetve tudok, csak következménye lesz. Néhány évvel később beszélgettünk, és kérdezem a lelkészt: volt-e hatása az evangelizációnak? Azt mondták: jó volt, jó volt, csak nem volt rajta palást. Nem érvényes az egész, mert nem volt rajta palást.

Igen, ez is vélemény. Milyen ruha van rajta, hogy áll rajta a palást. De mit akar Isten mondani? Nem tudom, az akkori kor emberének eszébe jutott-e, hogy ennyi év után megszólalt Isten? Ez azért volt döntő, mert közben folyt ott

a liturgia. Abban nem volt probléma. Láthatjátok: Zakariást. Mikor Keresztelő János születését bejelenti az angyal neki, Zakariás épp a sorrend szerint következett arra, hogy papi szolgálatot teljesítsen a templomban. Azt jelenti, hogy erre nagyon adtak. Meglegyen a liturgia, az áldozatok be legyenek mutatva. A mózesi törvények szerint menjen minden. De nem voltak kíváncsiak arra: ez az Istennek tetszik?

Volt, amikor ugyanígy folyt a liturgia a jeruzsálemi gyönyörű hatalmas templomban. Ugyanúgy folytak az áldozatok. És azt mondja a próféta: a Kőbód Jahve, az Isten dicsősége felemelkedett és kiment a templomból. Mert Istennek ez volt a véleménye: nyugodtan csináljátok, amit akartok, de én ebben nem veszek részt. És a jeruzsálemi templomból kimegy Isten dicsősége. Ez azt jelenti: Isten jelenléte.

Volt időszak, amikor ugyanígy folyt a liturgia, áldozatok, imádságok a költött rend szerint, s akkor Isten megszólalt, és azt mondta: jó lenne, ha inkább engedelmeskednétek, mert jobb az engedelmesség, mint a véres áldozat. Volt idő, amikor Isten megszólalt és azt mondta: folynak az imádságok, ez a nép szájjal közelget hozzám, de a szíve távol van tőlem. Jó lenne, ha kevesebbet imádkozna, és jobban szeretne engem.

Ez évszázadokig nem tűnik fel. Abban voltak, hogy az istentisztelet az, hogy mi tiszteljük az Istent. Újra elmondom, amit én is olvastam egy evangélikus professzortól, aki azt írta: az istentisztelet az, hogy Isten megtisztel minket jelenlétével. Ahol összegyűlnek, ahol kinyitjuk a Szentírást és az ígét tisztán hirdetjük és magyarázzuk, ott Isten jelen van, és megtisztel minket azzal, hogy itt van Isten köztünk, jertek Őt imádni. Erre válaszként mi is leborulhatunk és tisztelhetjük Őt. — Folyt a liturgia, a külsőségek megvoltak, de nem tűnt fel a népnek, hogy nincs, aki véleményt nyilvánít, aki beleszól az életünkbe, — vagy pedig úgy voltak: jaj, de jó hogy nincs, aki beleszól az életünkbe.

Amikor Akháb gonosz király csinált egy rossz házasságot, még mélyebbre ment a bűnben, és amikor Illés megjelent, akit Isten küldött, (aki nem akart menni), Akháb azt mondja: megint itt van Izráel háborítója, már megint jön háborítani. Ez azt jelentette: megint kitalált valamit, nem tetszik neki valami, bele akar szólni valamibe, hogy mit, hogyan, miért csinálunk — ez fel akar mindent forgatni. Nem tetszett, amikor elküldte Illést, nem tetszett, amikor Isten elküldi Jeremiást, nem tetszett, amikor Ézsaiás prédikált — soha nem tetszett a prófétai szó.

Éppen ezért mondja Keresztelő János: ő kiáltó szó akar lenni. Miért kiáltó szó Keresztelő János? Azért, mert az igéből úgy olvassuk, hogy Jézus útkészítője. Keresztelő János azért volt kiáltó szó, hogy mielőtt jönne Jézus Krisztus, szokjanak hozzá ahhoz, amit majd hallani kell. Szokjanak ahhoz a hanghoz, az Isten hangjához, Isten kegyelmes és ítélő hangjához. Mert majd olyanokat fognak hallani, amit most Sámuel első könyvében olvastunk a napi igében. Azt mondja ott Isten: én olyat mondok Izráelnek, hogy akik hallják, mindkét fülük megcsendül bele.

Amikor eljön Jézus Krisztus, Ő is kiáltó szó, és olyan kiáltásokat mond, amelyek megdöbbenőek, botránkoztatóak. Amikor azt mondja: Én és az Atya

egy vagyunk. Ki ez, hogy Istennel egyenlővé teszi magát? Amikor kiált az Úr Jézus Krisztus, és azt mondja valakinek: megbocsáttattak a te bűneid. Ki vannak fizetve. Isten örök tervében ki vannak fizetve. Most tudd meg: szabad vagy. Hadd szokják a hangot, a kiáltást — mert idegen lett a fülüknek. Olyan, mint amikor az ember egy sötét pincéből a fényre jön, akkor a fény elvakít. Akkor lassan kell kinyitni a szemet, mert így szokik hozzá a nagy fényhez. Így van az ember füle is. Annyira süketté válhat Isten szavára és igéjére, hogy úgy kell hozzászoktatni a fülünket.

Azt mondja Keresztelő János: ő Jézus útkészítője. Szokja a fülük, az elméjük Isten igéjét, hogy mit jelent a kiáltó szó. Mi van ebben, hogy kiáltó szó? Ilyeneket éreztem én bele ebbe a szóba: az egyértelműség. Ha valaki kiált, az nem az orra alatt motyog valamit; a határozottság, félreérthetetlenség, leplezetlenség, visszavonhatatlanság. Összefoglalva: a kiáltó szó az, amit Isten eldöntött és véghez vitt. Amit Isten el akar mondani, azt bele kell kiáltani ebbe a világba. Sokszor háztetőkről kell hirdetni, amit fülbe sűgva hallunk — mondja Isten igéje.

Az Ézsaiás 40. részben van az alapige. Keresztelő János ismeri az igét, és használja az igét. Amikor megkérdezik: ki vagy te? Akkor Keresztelő János előtt végig talán leperreg az Ézsaiás 40. és azt mondja: kiáltó szó vagyok. Az Ézsaiás 40-ben van az, hogy kiáltó szó a pusztában. Készítsétek az Úrnak az útját. Ebben a részben van az, hogy Isten azt mondja a prófétának: kiálts. A próféta azt kérdezi: mit kiáltsak? Nem az a kérdés, hogy kell-e kiáltani, hanem az, hogy mit kell kiáltani. Keresztelő Jánosnak nem kérdés, hogy kiáltani kell, csak az a kérdés: mit kell neki kiáltani. Ez azt jelenti: mit kiáltsak? Ézsaiás megkérdezi: mit kiáltsak? Uram, add, hogy ne nekem legyen mondanivalóm, ne nekem legyen szeretetlen ítélkezésem... Nem mindegy, mit kiáltok. És akkor Isten megmondja neki, hogy mit kiáltson.

Az Ézsaiás 40. részben szépen le van írva. Azt mondja Isten, hogy kiáltsd azt: ímhol, jön az Istenetek hatalommal és dicsőséggel! És Keresztelő János mit kiáltott, mikor Jézus a Jordán partján megjelenik? Íme, az Isten Báránya — és rámutat megint, hogy itt jön a ti Istenetek hatalommal és dicsőséggel. Vele jön az Ő hatalma, ami azt jelenti, hogy van hatalma, hogy az erős fegyverest lefegyverezze. Van hatalma arra, hogy a Sátánt eltapossa. Van hatalma arra, hogy legyőzze. Van hatalma arra, hogy szabadítson titeket. — ez az örömhír. Nem arra van hatalma, hogy ítéljen, hogy pusztítson, hanem arra van hatalma, hogy szabadítson. Ezt kellett kiáltania Keresztelő Jánosnak. Nem lágy simogatás ez, nem lágy muzsika. Ez éles, határozott isteni üzenet. Amikor kiáltott Keresztelő János, azzal is számolnia kellett, hogy ez nem marad következmények nélkül. Nem is maradt.

Két következményt említek. Az egyik: sokan megkérdezik: mit kell cselekednünk tehát. Szeretnénk, Isten mondaná meg, hogy mit kell tegyünk. A másik következmény: lefejezték. Keresztelő János nemcsak a pusztában kiáltott ám, hanem a palotában is. Nemcsak a pusztában kiáltott a sokaságnak, a vámszedőknek, a katonáknak, hanem bement a palotába is, és megmondta Heródesnek: nem szabad paráznaságban élnie. Ez pedig a fejébe került Keresztelő Jánosnak.

Az, hogy kiáltó szó, nem mindig marad következmények nélkül. De volt olyan következménye is, hogy: mit kell nekünk cselekednünk. Nem a magáét mondta. A kiáltó szó soha nem a magáét mondja, nem a magáét képviseli. De úgy van, mint János és Péter, akik azt mondták: nem tehetjük, hogy ne kiáltunk. Hogy amiket láttunk és hallottunk, azokat ne szóljuk. Mert el akarják őket „csendesíteni”. Az Isten küldöttei mindig azt mondták: nem tehetjük, mert Isten beépített hangszórót a szívünkbe, meg a torkunkba.

Az ébredés idején történt az egyik szabolcsi faluban. Az 50-es évekről van szó. Szabolcs megyének több helyén ébredés történt. Ez azt jelentette, hogy rövid idő alatt viszonylag nagy tömegek születnek újjá és kezdik követni Jézus Krisztust, az ő Megváltójukat. Az egyik szabolcsi faluban evangelizáció volt és az igehirdető igen keményen mondta. Kiáltó szó volt. A helyi lelkész a másnapi ebédnél azt mondja nekik: azért nem kellene ajtóstól bemenni házba. Ne ilyen keményen. Az evangéliumot selyempapírba csomagolva kell az embereknek átadni. — Azt kérdi az evangelizátor: te mióta csomagolsz? Azt mondja a lelkész: hat éve. Hányan tértek meg? Egy sem. — ennyit a csomagolásról.

Jó példa arra, hogy Keresztelő János nem csomagolt. Egyenesen már kibontva adja oda Isten igéjét és üzenetét. Miért kell kiáltani? Azért, mert a halk hangot nem hallják meg. Ha a trombita bizonytalan zengést tesz, akkor ki készül a harcra? — mondja Isten igéje. Azért és akkor kell kiáltani, amikor veszélyben van a nép. Ha valakit veszélyben látunk, annak kiáltunk, nemcsak motyogunk valamit. Keresztelő János azt mondja: a fejsze már a fák gyökerére vettetett. Ha a gyökérnél kezdjük a vágást, az azt jelenti: nem fog kihajtani. Ha valamelyik fát a törzsénél vágják el, még van reménység a kihajtásra. Amit a gyökerénél, az azt jelenti: visszaút nincs, nem fog kihajtani. Keresztelő János azt mondja: a gyökerek már látszanak, és a fejsze fel van emelve. Az a kegyelem, hogy még nem sújtott le. Még van idő. Térjete meg és higgyetek az evangéliumban. Egyértelmű felszólítás. A prófétai igehirdetés parancsa mindig ez: térjete meg, ígérete pedig: van bocsánat. Térjete meg: parancs, hogy van bocsánat: Isten ígérete.

Végül térjünk rá a gyakorlati lényegre, amit úgy szeretnék összefoglalni mindannyiunk számára, hogy vajon te kiáltó szó vagy-e? Keresztelő János ismerte az ígét, hogy az Úr küldöttei kiáltó szóként tevékenykednek, és azt mondta: én kiáltó szó akarok lenni. Vajon te, aki hallod ezt az ígét, kiáltó szó akarsz-e lenni, tudsz-e lenni? Mert egyszer te is hallottad a kiáltó szót, itt kezdődik a hívó élet. Meghallom Isten igéjét, elkezdem kutatni, hogy is van ez, mert lehet, hogy nem értek belőle semmit. Elképzelem, hogy aki most hallja először az ígét, nem tudja: eszik vagy isszák. De már ott van a szívében a vágy, hogy van ez? Mit mond itt az ige? Akik már hallották a kiáltó szót, maguk is szeretnék kiáltó szó lenni. Kapták és továbbadják.

Pál apostol azt mondja: én is úgy vettem, azt adom előtökbe. Ezért énekeltek: rajtam keresztül áradj, Uram! Ragyogjon fényed szerte. Akihez egyszer elért ez a kiáltó szó, rábírta arra Isten Szentlelke, hogy megkérdezze: mit kell akkor cselekedjünk? — annak Isten igéje szerint magának is kiáltó szónak kell lennie. Akinek felragyogott a világosság, annak magának is világosságnak kell

lennie. Azt mondja Jézus: éljetez úgy, mint a világosság fiai. Ne csak örüljetez, hogy eljött a világ világossága, hanem ti magatok is legyetek világosság, legyetek kiáltó szó.

Meg kell kérdezze az Úr Isten tőlünk: vajon voltunk-e, vagyunk-e, vagy ha most bűnbánattal megállunk, szeretnénk-e lenni kiáltó szóvá? Mit jelent ez az életünkre nézve?

Először is kiáltó szó lenni legfőképpen a családukbau. Ez a legnehezebb. Könnyebb elmenni a világ végére, de gyermekeink, unokáink, házastársuuk előtt tud-e kiáltó szó lenni? Az a tapasztalatom, hogy a szeretetünk takarékra teszi kiáltó szavunkat. Azt kell nézni, hogy a szeretet Istene mit mond. Ő kicsoda, aki azt mondja: legyél kiáltó szó! Hogy lehetünk? Néhány példát mondok.

Előfordult, hogy a szülők azt mondták a gyermeknek: eléggé gyötörnek titeket egész héten az iskolában, most aludjatok. Ne keltsük fel őket korán vasárnap. Később nem szokták meg, hogy a vasárnap a számunkra a IV. parancsolat értelmében azt jelenti: Megszenteld azt. A szülők nem voltak kiáltó szók. Nem tették szóvá. Hétfőn megkérdeztem a gyerekeket: azt mondták nem bírtuk felkelni. De a kérdés: mikor feküdtetek le? Kiderült: késő éjszaka, mert filmet néztek. Persze, hogy nem bír felkelni valaki 8 órakor. Azt mondtam: feküdjetez le este 8 órakor, s állítom, hogy 6-nál nem tudtok tovább aludni.

A kiáltó szó sokszor kell, testvérek. Jaj, de sokaknak probléma: Hogy mondjam meg? Megmondjam-e? Azt kell mondani: igen. Nem az a kérdés, hogy megmond-e, hanem az: mit mondjal. Hogy mégis itt legyen benne a szeretet nyelve, legyen benne az, hogy nem lehengetlően, nem letaposva, hanem mentve, de meg kell mondani.

Még egy ilyen életjelenet. Amikor a hívő szülőnek kellene kiáltó szóuak lennie, hogy a 16-17-18 év körüli gyermek hova megy, kivel megy: A lány elmegy egy fiúval a világ végére sátorozni. Nem probléma, mert nincs kiáltó szó, aki azt mondaná: mindegyikőtök tisztaságban tudja a maga edényét. Nincs kiáltó szó, mert jaj, akkor megsértődik, elköltözik itthonról. Ezek csak kicsiny példák arra nézve, hogy kiáltani kell. A munkahelyen, ahol megy a nem építő beszélgetés. Pár mondat után a szexualitás dolgainál vannak, főleg, ha a hangulat is jó. Vajon van-e kiáltó szó, aki azt mondja: én nem vagyok benne, nem tudok ehhez mit hozzáfűzni. Ez nem az én világom, nekem nem engedett ilyet az én Istenem. És lehet, hogy akkor megkérdezi valaki: ki a te Urad, Istened? És akkor tudsz beszélni, bizonyoságot tenni, hogy ki az, aki megváltott, megszabadított. Ezt jelenti: kiáltó szóuak lenni.

Sorolhatnám a példákat. Isten adja, hogy a ti nyelvetekre fordítsa le Isten Lelke, hogy mit jelent ez az ige konkrétan neked: kiáltó szóuak lenni. Nem beleyugodni, nem beletörődni, hanem úgy, mint Keresztelő János: kiállni. Kimenni a pusztába, a palotába, ahol tánc, szórakozás van, és ő kiáltó szó ott is. Pál apostolnak vágya volt az, mert Isten azt mondta: pogányok, Izráel, és a királyok előtt is lesz nekem tanúbizonyosággá.

Amikor Jézus azt mondja az övéinek: legyetek tanúk, menjetez széles e világra és hirdessétez az evangéliumot, azt jelenti: kiáltsátok bele ebbe a világba az evangéliumot. Menjetez a Sion hegyére, és onnan kiáltsátok: jön az

KIÁLTÓ SZÓ

Úr szabadítása! Végre a rabságnak, vége a fogságnak! Hazajöhettek az Isten színe elé!

Ezt kellene kiáltani. És higgyük el: aki az Úré, az mozdulni fog rá. Mi ez? Miről beszélnek? Elhangzott a kiáltó szó. Adja meg az Úr, hogy kiálts! Filep felül arra a szekérre, és vallom, hogy ő is kiált. Mellette ült a komornyik. És hirdeté neki a Krisztust. Az Írásnak ebből a helyéből kiindulva hirdeté neki a Krisztust. Mit kiálts? Azt: Jézus Krisztus Úr, az Atya Isten dicsőségére. Övé a dicsőség, és én mélyen meghajlok az Ő színe előtt, és töltsd ki az Ő kegyelmét, erejét, Szentlelkét és szeretetét, hogy rajtam keresztül áradhasson Krisztus, a testté lett ige, a szó.

Enekeljük a 445,6 dicséretet.

Nagy lelked élt, Uram, a prófétás időkben,
Az fénylett át a szent s apostol életén;
Áldj meg s kegyelmedet reám is töltsd ki bőven,
Hogy Jézust nézzem, és övéle győzzek én.

Imádkozzunk!

Nem tudunk többet kérni, Urunk, de ezt szeretnénk szívből kérni, és tudjuk, hogy ez bőven elég nekünk, hogy Jézust nézzük, és vele győzzünk. Engedd, hogy kiáltó szóvá legyünk.

Bocsásd meg, amikor hallgattunk, amikor halkabban mondtunk valamit. Bocsásd meg azt, amikor egyáltalán nem mondtunk semmit, pedig neked volt üzeneted, szavad. Menteni akartad volna az elmerülőt és a bűneibe menőt.

Kérünk, könyörülj meg rajtunk, hogy mi is kiáltó szóvá lehessünk. Segíts mindig tőled elkérni, hogy mit kiáltsunk. Ne legyünk közben szeretetlenek. Ne legyünk ítélkezőek, de mégis képviselni tudjunk téged. Ezért, ha azt kiáltjuk, amit te mondtál, azon mindig áldás lesz, és annak mindig következményei is lesznek. Áldunk ezért téged!

Kérünk, áldd meg életünket, szeretteinket. Áldd meg, kérünk, a gyülekezetet. Áldd meg a vizsgálókat, fiataljainkat, a munkába menőket, beteg testvéreinket, akik nem lehetnek itt. Mindazokat köszönjük, akik hallgatják otthonaikban az igehirdetést. Kérünk, adj áldást nekik is.

Kérünk, vigasztald a gyászolókat. Azt a családot is, ahol a héten fogunk temetni. Adj igét a temetésre.

Kérünk, áldd meg hazánkat, nemzetünket, a szétszóratott magyarságunkat, benne különösen református testvéreinket, akik szerte a világon a maguk helyén, a maguk gyülekezetében és templomában összesereglenek, előveszik a régi zsoltárt és felhangzik szívükből: Tebenned bízunk elejétől fogva. Kinyitják a Szentírást. Engedd, hogy ők is kiáltó szóvá legyenek.

Kérünk, hogy mindaz, amit csendes imádságban eléd viszünk, legyen valóban előtted.

Ámen.